

Cocon

Een schaduw, levenslang

JAARGANG 13 NUMMER 1

MAART 2013

Cocon is het ledenblad van de Vereniging ouders van een vermoord kind

Redactie en bestuur

REDACTIE COCON

Paul Kuiper
Rien Verbiest

tel. 074-2439826
tel. 023-5263518/06-48137424

kuiper.p@tiscali.nl
rienverc@xs4all.nl

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De volgende Cocon verschijnt op 15 juni 2013.
Kopij vóór 15 mei sturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR VOVK

Jan van Kleeff voorzitter
Ron Sluijs secretaris
Frans Martens penningmeester
Annie Beerkens bestuurslid
Monique Haster bestuurslid

telefoon 06-46 09 88 71
Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
bankrekening: ING 28 33 50

VAN DE REDACTIE

En zo is er al weer een nieuw jaar begonnen, dat als u dit leest niet eens zo nieuw meer is. Voor velen is het een opluchting dat de decembermaand weer voorbij is, want al die feesten...

Voor anderen is het jaar voorbij waarin het gebeurd is: ons kind is vermoord.

Voor weer anderen is het nu al weer zoveel jaar geleden, maar het blijft als de dag van gisteren.

En zo heeft ieder zijn/haar eigen gevoelens en emoties. Niet alleen bij een jaarwisseling en niet elke dag even sterk, maar het kind dat er niet meer is, is er altijd. En altijd roept het gemis weer emoties op en altijd weer verlies je de controle over je gevoelens. Het is maar de vraag of dat zo erg is. Waar zouden we zijn zonder emoties? Waar zouden we zijn als we onze gevoelens niet meer de vrije loop kunnen laten? Zonder emoties en zonder gevoelens leef je maar ten dele.

Rond deze tijd – ik schrijf dit begin februari – komen er ook weer allerlei herinneringen aan de Watersnoodramp naar boven, nu al 60 jaar geleden. En nu nog krijgen mensen het te kwaad als die vreselijke gebeurtenis weer in hen terugkomt. Slachtofferhulp?

Traumateams? De woorden bestonden nog niet eens. Men moest zich maar zien te redden met de situatie. Wat een verschil met het heden!

© Aart Klein / rfa, coll. Nederlands fotomuseum

We hebben nu een goed georganiseerde slachtofferhulp, traumateams en familierechercheurs. Des te meer bewonder ik

de mensen van toen die zich staande hebben weten te houden in onmenselijke situaties. En dan is deze Cocon de eerste zonder de medewerking van Wil Vreeburg, de moeder van Caroline, en Lucrea Kern, de moeder van Fakko. Vanaf deze plaats willen wij, Rien Verbiest en ondergetekende, deze beide mensen heel hartelijk bedanken voor het vele werk dat zij voor de Cocon hebben verzet. Zonder hen zou de Cocon er niet zo uit hebben gezien als ze er nu uit ziet.

En omdat het ene redactielid in Haarlem woont en het andere in Hengelo en de drukker in Vught, hebben we ook een andere drukker: in Haarlem. Met dank aan de drukker die tot nu toe de Cocon zo keurig heeft verzorgd.

Meteen aan de voorplaat hebt u al kunnen zien dat er een andere hand aan heeft gewerkt. Wie zich afvraagt wat die voorplaat nu te betekenen heeft, moet beseffen dat de redactie door het vertrek van Wil en Lucrea gehalveerd is. Het is natuurlijk volkomen te respecteren dat iemand na zoveel jaren een punt achter dit werk zet. Ooit zullen de huidige redactieleden dat ook doen en daar is niks mis mee. Alleen: het werk van vier mensen rust nu op twee paar schouders en een griepje bij een van beiden brengt de verschijning van de Cocon meteen in gevaar. Daarom de vraag: wilt u nog eens goed naar de voorplaat kijken? En: wilt u zich eens afvragen of u mede-redactielid wilt worden? Het houdt in dat de redactie 4x per jaar bij elkaar komt om het blad 'in elkaar te zetten', de artikelen corrigeren en rangschikken, illustraties maken of zoeken, kortom het visitekaartje van de vereniging – onze vereniging – te verzorgen.

Natuurlijk hebt u nog veel meer vragen, maar daarvoor staan de telefoonnummers van de redactie op de eerste bladzij vermeld evenals de emailadressen.

Een begrijpelijke reactie is: "Dat is niks voor mij". Reden temeer om nog eens na te denken over ons verzoek!

De dagen worden weer merkbaar langer en daarmee ook lichter. Wij hopen dat ieder dit – ooit – zo mag ervaren: hoe donker ook en hoe zwaar ook het heden is, het kan weer lichter worden. Dat is geen schrale troost, dat is een vurige wens.

Dat het – ooit – weer licht wordt in uw leven, dat wenst u toe namens de redactie

Paul Kuiper

VAN HET BESTUUR

Beste lotgenoten,

Voor u ligt de eerste Cocon van 2013, gedrukt bij een andere drukker en zonder de artistieke bijdragen van Lucrea Kern en artikelen van Wil Vreeburg. Het is even wennen maar ik ben er van overtuigd dat de overgebleven twee redactieleden, Paul Kuiper en Rien Verbiest, er in zullen slagen een herkenbaar en aantrekkelijk verenigingsblad te blijven samen stellen. Uiteraard blijft versterking van het redactieteam welkom.

Zoals u gewend bent, volgt hieronder een korte opsomming van zaken waar het bestuur zich afgelopen maanden mee heeft bezig gehouden.

In november vond er regulier overleg plaats met de directeur van SHN, Harry Crielaars. Diverse zaken zijn besproken en is er in het bijzonder aandacht gevraagd voor die ouders die in het verleden geen casemanager toegewezen hebben gekregen. Met het oog op de nieuwe procedure voor verlofaanvragen van tbs'ers waarin de casemanager een spilfunctie vervult tussen nabestaanden en fpc's, is het spijtig te moeten constateren dat het SHN aan financiën ontbreekt om casemanagers voor oudere zaken aan te stellen. We zullen dit bij het Ministerie van Veiligheid en Justitie tijdens een eerst volgend beleidsoverleg aankaarten.

Begin december was er overleg tussen de Commissie van Toezicht DHG (de voorzitters van ADS, VVRS en VOVK) en het dagelijks bestuur Stichting DHG. Belangrijkste onderwerpen waren de leerpunten van de evaluatie van de DHG 2012 in Den Haag, de financiële positie van de Stichting DHG en spelregels voor het goed functioneren van het halfjaarlijkse overleg tussen CvT en Stichting DHG.

Nadat ik u in de vorige Cocon berichtte over de expertvergadering eind oktober 2012 met de Nationale Ombudsman, dhr. Brenninkmeijer en de ketenpartners, vond op 12 december een persconferentie plaats in Den Haag. Tijdens de persconferentie werden de spelregels voor het omgaan met slachtoffers en nabestaanden, de zogenaamde "behoorlijkheidswijzer", nader toegelicht. Ondergetekende was namens de lotgenotenorganisaties uitgenodigd om bij de

persconferentie aanwezig te zijn en vragen van de media te beantwoorden.

Op 15 december vond onze traditionele decemberbijeenkomst plaats met medewerking van het koor Vocaal Ensemble Puur o.l.v. Paul Snoek. De opkomst was groot en we kunnen terugzien op een zeer geslaagd programma. Tijdens het informele samenzijn bij het afsluitende buffet, werden meerdere mensen in het zonnetje gezet voor hun inzet in 2012 voor de VOVK en werd afscheid genomen van Jan Camps. Jan heeft onze vereniging ongeveer 8 jaar als coördinator van de vrijwilligers en als bestuursadviseur, bijgestaan. Wij hebben over de jaren Jan leren kennen als een kundig en inspirerend vrijwilliger die wij node zullen missen.

Inmiddels is een procedure opgestart om een nieuwe vrijwilliger te werven. SHN heeft ons de gelegenheid geboden om een oproep op hun intranet te plaatsen. Daar zijn een aantal reacties opgekomen en, na kennismakings – gesprekken, gaat één dame met ervaring in het begeleiden van nabestaanden en ernstige geweldsslachtoffers, het team van vrijwilligers versterken. Bij de volgende bijeenkomst op 16 maart zal zij aan u voorgesteld worden. Ria Lammers heeft de rol van coördinator van Jan Camps overgenomen.

Eind december heeft ondergetekende een gesprek gehad met dhr. Van der Steur, 2^e kamerlid voor de VVD en o.a. belast met slachtofferzaken. Het gesprek was oriënterend en informerend.

In december werd de vereniging verrast met een prachtige donatie ten bedrage van Euro 1100. De donatie werd ons aangeboden door de DAVCI (d.i. Dutch Association of Violent Crime Investigation). Leden van deze vereniging zijn leden van OM, Politie en de Rechterlijke macht. Deze vereniging werd in april 2012 ontbonden en tegoeden in de vereniging werden gedoneerd aan instanties en verenigingen die actief zijn op gebied van slachtofferhulp of slachtofferbegeleiding, waaronder dus de VOVK. Het genereuze gebaar van de DAVCI wordt enorm op prijs gesteld en zal binnen onze vereniging goed worden aangewend.

Inmiddels heeft de eerste bijeenkomst van 2013 op 9 februari j.l. plaatsgevonden. Te gast

waren Jos de Keijser en Mariette van Denderen van de Rijks Universiteit Groningen. De aanwezigen werden bijgepraat over het verloop van het onderzoek naar traumaverwerking en ernstige rouw, een onderzoek dat mede op initiatief van de VOVK wordt ondernomen. Elders in de Cocon vindt u meer hierover. Op onze website vindt u de presentaties terug. De bijeenkomst was zeer geslaagd met een, ondanks de sneeuwval, goede opkomst van de leden.

Eind januari bereikte ons het droeve nieuws dat Harmen van der Meulen op 25 januari in Leeuwarden was overleden. Harmen was de vader van Daniel die op 27 jarige leeftijd in januari 2000 werd omgebracht. Wij wensen zijn vrouw Nanja en andere familieleden veel sterkte met het verwerken van dit verlies.

Ik eindig met een oproep aan allen om de Algemene Leden Vergadering op 16 maart in Leusden bij te wonen. Voor broodjes wordt gezorgd. Na de ALV volgt 's middags de gebruikelijke bijeenkomst. Deze keer geen gastspreker maar onderlinge ronde tafel gesprekken. Graag tot de 16^e maart.

Met vriendelijke groet,

Jan van Kleeff,
voorzitter.

WEBSITES-SPELREGELS voor het omgaan van Links naar Websites

Van tijd tot tijd wordt het bestuur gevraagd om toestemming te verlenen tot het plaatsen van website-links op de site van de VOVK of de site van derden. Omdat er nog al eens verwarring is over wat wel en wat niet mogelijk is, volgen hieronder de spelregels:

1. Plaatsing van een link naar derden op onze VOVK-site is slechts voorbehouden aan onze leden, na goedkeuring van het bestuur;
2. Plaatsing van een link naar de VOVK-site op een site van derden (leden en niet-leden) is mogelijk, maar na goedkeuring van het bestuur. Aanvragen moeten altijd bij de secretaris worden ingediend.

Het Bestuur

JAARVERSLAG 2012

Verslag Vereniging Ouders van een Vermoord Kind – 2012

De VOVK is een vereniging van en voor ouders die hun kind door moord of doodslag hebben verloren. Zij heeft ten doel de belangen van ouders bij diverse partijen te behartigen en de ouders de mogelijkheid te bieden elkaar tot steun en troost te zijn. Ouders kunnen elkaar periodiek ontmoeten op bijeenkomsten in gebouw “De Kom” in Leusden. De VOVK is in 1995 opgericht en telt op dit moment ongeveer 230 leden. Zij vertegenwoordigen ongeveer 135 omgebrachte kinderen.

Begin 2011 werden er twee speerpunten door het bestuur geformuleerd: “Openheid” en “Onderling vertrouwen”. Deze twee speerpunten waren nog steeds actueel in 2012 en zijn voor het bestuur wederom de leidraad geweest in haar functioneren.

Lotgenotenbijeenkomsten:

In 2012 zijn er 6 reguliere bijeenkomsten geweest in Leusden en waren er twee speciale bijeenkomsten, te weten de **familiedag** in juni en de **herdenkingsbijeenkomst** in december. Daarnaast werd de VOVK (evenals ADS en VVRS) een **boottocht** in mei aangeboden door de Stichting ZgZg (d.i. van zinloos geweld naar zinvol gedrag). In september vond de **Dag Herdenken Geweldsslachtoffers (DHG)** plaats in Den Haag.

Gastsprekers:

In 2012 hebben we de volgende gastsprekers mogen begroeten:

Jan Camps – vrijwilliger en bestuursadviseur van de VOVK.

Arie Raaijmakers en Hanneke Waals – forensisch systeembegeleider bij de Van der Hoeven Kliniek in Utecht.

Jeroen Steenbrink – Hoofdofficier van Justitie te Alkmaar-Haarlem, landelijk verantwoordelijk voor het slachtofferbeleid binnen het OM.

Rosa Jansen - Voorzitter College van Bestuur van de SSR (studiecentrum rechtspleging)

Familiedag:

Dit jaar vond de jaarlijkse familiedag in juni plaats op en om Kasteel Arcen. Ongeveer 80 ouders hadden zich aangemeld voor een themadag in het teken van “geuren en kleuren” en een bezoek aan de verschillende tuinen in het 32 ha groot landgoed. De geslaagde dag werd afgesloten met een familiebuffet.

Boottocht:

Voor het eerst sinds een aantal jaren, bood de stichting ZgZg lotgenotenorganisaties weer een dagje varen, met opstappunt Krimpen aan de IJssel aan. Velen van onze leden hebben van het aanbod gebruik gemaakt en konden in een uitbundig schijnend zonnetje heerlijk genieten op het dek van de tocht naar Dordrecht. Om het geheel voor de stichting ZgZg financieel dekkend te krijgen, hebben de lotgenotenverenigingen bijgedragen in de kosten van het buffet.

Dag van Herdenken Geweldsslachtoffers:

Dit jaar vond de herdenking plaats in Den Haag. Wederom een indrukwekkende manifestatie. Het viel echter op dat het lopen met het lint met de namen van onze vermoorde kinderen, in een grote stad als Den Haag, minder respect bij omstanders opriep dan in kleinere plaatsen waar met het lint gelopen is. Een evaluatie van de dag heeft plaatsgevonden met leerpunten voor de volgende dag van herdenken in Venlo in 2013.

December herdenkingsbijeenkomst:

De herdenkingsbijeenkomst vond wederom in Leusden plaats met medewerking van het koor Vocaal Ensemble Puur o.l.v. Paul Snoek. De bijeenkomst werd georganiseerd door het team vrijwilligers onder leiding van vrijwilligerscoördinator Jan Camps. Het was een druk bezochte bijeenkomst met als emotioneel hoogtepunt het noemen van de namen van de vermoorde kinderen en het aansteken van een kaarsje. De bijeenkomst werd afgesloten met een informeel koud en warm buffet.

Commissie van Toezicht DHG:

Teneinde structuur en duidelijkheid te brengen in de verantwoordelijkheden van de Stichting Dag Herdenken Geweldsslachtoffers, is er een Commissie van Toezicht (CvT) in het leven geroepen. Deze CvT heeft minstens twee keer per jaar overleg met het dagelijks bestuur van de Stichting DHG. In de CvT hebben de voorzitters van ADS, VVRS en VOVK zitting. Het handelen van de CvT is erop gericht om toezicht te houden op het Bestuur en het besturen van de stichting, het adviseren van het bestuur, benoemen/schorsen en ontslaan van bestuurders en zorg dragen voor de regelgeving van de Stichting door vaststellen van de statuten. De CvT houdt dus afstand van het dagelijks besturen van de Stichting. Jaarlijks legt het bestuur verantwoording af aan de toezichthouders middels jaarverslag en financieel verslag en stuurt notulen van bestuursvergaderingen aan de toezichthouders.

Belangenverhouding:

Bestuursleden hebben een of meerdere keren overleg gehad met:

- Ministerie van Veiligheid en Justitie
- Ministerie van Buitenlandse Zaken
- Fonds Slachtofferhulp
- Slachtofferhulp Nederland
- Fonds Geweldsslachtoffers
- Nationale Ombudsman
- Officieren en Hoofdofficieren van Justitie
- Lotgenotengroep ADS
- Lotgenotenvereniging VVRS
- Rechter
- Familierechercheurs
- Politici
- Werkgroep TBS van Ministerie van Veiligheid en Justitie.

Medewerking werd verleend aan verzoeken van radio, tv en schrijvende pers. Er werd deelgenomen aan diverse symposia, o.a. georganiseerd door SHN en het Ministerie van Veiligheid en Justitie. Een “behoorlijkheidswijzer” werd door het Platform Slachtofferorganisaties, waarin lotgenotenorganisaties ADS, VVRS en VOVK participeerden, samen met de Nationale Ombudsman ontwikkeld.

De voorzitter heeft in maart een voordracht gehouden in Arnhem tijdens een symposium met het thema “TBS en slachtoffers” van het Ministerie van Veiligheid en Justitie voor medewerkers van fpc’s, IDV en SHN.

Het Ministerie van Veiligheid en Justitie organiseerde in september een conferentie hoe het slachtofferbeleid er over 5 jaar uit zou moeten zien tezamen met ketenpartners als OM, de Rechtspraak, wetenschap, reclassering advocatuur, Slachtofferhulp Nederland en Fonds Slachtofferhulp. De voorzitter was uitgenodigd om namens ADS, VVRS en VOVK in een sprekerspanel zitting te nemen en een visie te geven.

Familiechercheurs:

Trainingscentrum “De Essenburgh/trainingen” in Hierden verzorgt de cursus tot familiechercheur. Het betreft rechercheurs die gedurende een week worden opgeleid en getraind. De cursus wordt zo’n 4 keer per jaar gegeven. Al enige tijd verleent de VOVK haar medewerking aan deze cursus in de vorm van deelname van een paar van onze leden met een lezing aan het begin van de cursus. Ook in 2012 hebben een paar van onze leden aan de cursus bijgedragen.

Het Bestuur:

Tijdens de Algemene Ledenvergadering van 17 maart 2012 is bestuurslid Frits de Jong, secretaris, afgetreden. Op voordracht van het bestuur werd Frans Martens voorgedragen en met algemene stemmen in het bestuur gekozen. De wisseling van de wacht is tevens door het bestuur aangegrepen om een paar wijzigingen in de vervulling van bestuursfuncties aan te brengen t.w. :

Ron Sluijs werd benoemd tot secretaris en Frans Martens werd benoemd tot penningmeester.

Begeleiders:

Het bestuur werd in haar activiteiten gesteund door een team van betrokken begeleiders. Zij begeleiden de rondetafelgesprekken tijdens de bijeenkomsten, helpen bij de ontvangst van nieuwe ouders en organiseren de herdenkingsbijeenkomst in december. Helaas moest om uiteenlopende redenen een aantal

begeleiders stoppen met hun vrijwilligerswerk voor de VOVK. Gelukkig hebben wij nieuwe begeleiders bereid gevonden de opengevallen plekken in te nemen.

Cocon:

Het gehele jaar heeft het redactieteam van de Cocon op volle sterkte gewerkt en zijn er 4 publicaties geweest. In de loop van het jaar hebben twee redactieleden aangegeven aan het eind van 2012, na jarenlange inzet, te stoppen als redactielid. Dit heeft als consequentie dat de Cocon nu door een andere drukker wordt verzorgd en dat de vormgeving het zonder de bekende artistieke invulling moet stellen. Het betekent tevens dat er twee vacatures zijn in het redactieteam.

VOVK Website:

Onze website wordt veel bezocht en is vaak de eerste stap voor ouders om met de VOVK kennis te maken. Dat legt grote verantwoordelijkheid bij het bestuur om de informatie up-to-date te houden. Hoewel wij er in 2012 veel beter in zijn geslaagd om de website goed te laten functioneren, werkt de website nog niet optimaal. Het bestuur is voornemens in 2013 de website naar een hoger plan te tillen.

Nawoord:

Een woord van dank is op zijn plaats aan Fonds Slachtofferhulp. De financiële steun van het Fonds stelt ons in staat om bijeenkomsten in gebouw “De Kom” in Leusden te organiseren en om de speciale bijeenkomsten als familiedag en herdenkingsbijeenkomst in december een bijzondere invulling te geven. Tevens doet het ons deugd dat wij in toenemende mate gezien worden als een volwaardig partner in het beleidsoverleg met diverse partijen als het Ministerie van Veiligheid en Justitie en hulporganisaties als Slachtofferhulp Nederland en Fonds Slachtofferhulp.

Jan van Kleeff, voorzitter

18 februari 2013

HET VERHAAL VAN

FRANS HARKS † 21-11-2011

Op 22 november 2011 vinden twee hardloopsters in de ochtend het lichaam van de 52-jarige Frans Harks op een fietspad in Twello. De dames denken dat Frans een hartaanval heeft gehad en bellen de hulpdiensten. Achteraf blijkt Frans de avond ervoor om het leven te zijn gebracht.

Luid keffend wordt ik door het hondje van Joke verwelkomd. Aanbellen is haast niet nodig. Als een uit de kluiten gewassen waakhond reageert ze op enig gerucht aan de voordeur. Joke en haar hondje, langzamerhand een bekende verschijning bij de VOVK.

'Ik heb het moeilijk', zegt Joke, ik heb het echt zwaar en ik wil er niet langer mee doorlopen. Ik ga binnenkort naar Doorn, (Stichting de Basis, een dienstverlening na ingrijpende ervaringen) want ik wil er vanaf. Ik moet mijn verdriet kwijt, ik kan niet huilen, Frans en ik waren zo close weet je. Toen in Den Haag ook (Dag Herdenken Geweldslachtoffers). Ik zat op de eerste rij, want ik wil er gewoon bovenop zitten, ook omdat ik aan één kant ietsje minder hoor. Die doedelzakspelers staan een metertje van me af en hun muziek komt daardoor hard en intens bij me binnen. De emotie zwol vanaf mijn onderlichaam naar boven en blijft dan in mijn keel hangen, huilen lukt gewoon niet. Ik heb een heel goed contact met slachtofferhulp en die zeiden tegen me 'wat kunnen we voor je doen'? Toen ik dit aan ze vertelde, lag er een week later een uitnodiging voor Doorn in de bus. Laten we dat maar doen. Ik had toen nog geen kennis van het programma aan de

Rijksuniversiteit van Groningen van de 'behandeling van nabestaanden van moord'. Dat was overigens gisteren (9 februari in Leusden) een heel leerzame en interessante middag. Je herkent veel dingen die verteld werden bij jezelf. Ik ben zo sterk als een paard als het op veerkracht aankomt. Moeilijke dingen wil ik in principe zelf oplossen. Ik wil daar doorheen waar anderen opgeven, maar soms heb je gewoon hulp nodig. Ik kom niet 'achterin' (traumatisch herinneringen in de hersenkwab) om het los te maken. Ik schiet er niets mee op om gewoon door te blijven lopen in de hoop dat het wel beter zal gaan.

Frans was mijn enige zoon naast zijn zus Nora. Nora is nu 50 en Frans zou volgende maand 54 zijn geworden. Na zijn overlijden heb ik hem slechts even kunnen zien. Hij was door messteken omgebracht maar een donkere kleur om zijn nek viel me toen al op. Later bleek hij ook nog gewurgd te zijn. Hij werd naar Rijswijk en Gouda gebracht voor forensisch onderzoek en zo. Daarna werd hij bij mij thuis opgebaard en stond zijn kist hier, waar wij nu zitten, nog vier dagen. Ik vond het wel jammer dat ik hem niet meer mocht zien, spreken of aanraken na de secties. Maar het was niettemin fijn dat hij nog een paar dagen bij me was. Je gaat op de automatische piloot, zo van 'ik heb mijn kind toch nog, hij is er nog!' Na zijn begrafenis kom je alleen thuis en ervaar je gelijk de enorme leegte, je bent dan helemaal alleen. Hij is echt weg!

Frans en ik hadden zo'n onwijs goed contact. Hij was ook zo geïnteresseerd in dingen. Politiek, geschiedenis, het heelal, moeilijke onderwerpen. Als ik iets niet wist dan dacht ik gelijk: 'moet ik Frans vragen', hij was zo wijs. Die hond was ook helemaal weg van Frans. Als hij hier was had ze geen oog meer voor mij. Dan gingen we samen fietsen en moest ze in de mand bij Frans, niet bij mij.

Frans had stuurman op de vaart willen worden, hij was er pienter genoeg voor. Tijdens de studietijd ging het overigens mis. Last van depressies, het zit in onze familie, weet je. Daar kon hij niets aan doen. Hij zat op de VHBO in Utrecht. Daarna heeft hij een jaartje gevaren maar werd weer depressief, zodat een echte opleiding tot stuurman er niet meer van kwam. Zijn vader was militair en door diens inbreng meldde hij zich als vrijwilliger bij

Defensie. Na een jaar commando's bleek dat helemaal niets voor hem te zijn en zat hij wederom depressief thuis. Daarna is hij een tijdje buschauffeur geweest en dat ging in het begin best goed, totdat hij weer depressief werd. Hij gebruikte al jaren een jointje, maar toen hem harddrugs werd aangeboden was hij echter verkocht. Hij raakte volledig verslaafd.

Een vreselijke tijd, ik was Frans jarenlang volledig kwijt. Ik heb alle gevangenen gezien om hem te bezoeken. Hij is 'tig' keer veroordeeld omdat een verslaafde blijft pikken om aan de aanschaf van drugs te komen. Frans stal dan autoradio's en zo, waarop weer een veroordeling volgde. Als moeder doet je dat verschrikkelijk pijn maar je blijft hem bezoeken en proberen hem te steunen. Hij was geen crimineel maar zwaar ziek. Depressie na depressie die hem verleidde om harddrugs te gebruiken. Vreselijk. Maar Frans heeft nooit iemand liefelijk kwaad gedaan! Alleen dingen gestolen zoals dat gebruikers doen. Hij was intussen totaal afgekeurd en kreeg medicijnen voor zijn depressies. Maar medicijnen werken niet meer naar behoren als je lichaam al verziekt is van de drugs. Zo heeft hij door zijn ziekte aan de rand van de afgrond gestaan.

Maar dan is er op eens hoop. Frans vind de kracht om van de drugs af te komen; hij kickt af omdat hij dat zelf wil. Hij knapt lichamelijk op, valt veertig kilo af, gelooft er weer in en komt terecht in begeleidend wonen in een opvanghuis van Stichting AanZien in Twello. Eindelijk heb ik mijn Frans weer terug en ik zeg hem dat ook. 'Ik heb jou ook weer terug mam', zegt hij dan. We maken fietstochtjes en wandelingen bij mij in de buurt. Ik bezoek hem in Twello en zie dat het goed gaat. Hij kan goed overweg met zijn medebewoners en is vanwege zijn leeftijd en ervaring een vaderlijk figuur voor hen. 'Wat een toffe moeder heb jij joh', zeggen zijn huisgenoten tegen hem en Frans kijkt me daarbij trots aan. Soms had hij nog last van lichte depressies, maar het ging vele malen beter dan in het verleden. Ik vergeet de ellendige tijd, op naar de toekomst!

Dan vijf jaar later die zwarte bladzijde. Frans wordt op een fietspad gevonden door twee sportende dames. Dood en omgebracht. Frans heeft geen identiteitspapieren bij zich waardoor het nog eens een halve dag duurt voordat men weet waar en hoe te beginnen.

Dit geeft de dader anderhalve dag voorsprong om eventuele sporen uit te wissen. Uiteindelijk blijkt het een -sinds een half jaar- medebewoner te zijn die hij op het fietspad heeft ontmoet. De toedracht blijft tot op het moment van vandaag gissen. In de naastliggende rivier de IJssel is gezocht naar een moordwapen, zonder resultaat. De dader kiest er voor om niets te zeggen en wordt in het Pieter Baan centrum geobserveerd. Frans was ook voor de dader als een soort vader. Waarschijnlijk is er een ruzie ontstaan. De directeur van AanZien was er kapot van. In zijn tehuis! Zowel een moordenaar als een slachtoffer onder één dak. Het tehuis heeft naderhand de deuren gesloten. Negenentwintig april komt de inhoudelijke zitting, dan zal ik hem wel zien. Ik wil hem uiteindelijk een keer spreken ook! Ik wil weten wat er op die novemberavond gebeurd is. Toch kan ik geen wraakgevoelens bespeuren naar de dader. Ik ben wel boos maar ik hoef die knaap niets aan te doen. Daar schiet ik toch niets mee op?

Ik ben boos omdat het Frans niet gegund is te laten zien dat hij zijn leven verder clean aankon. Er is ons onrecht aangedaan. Uiteraard ben ik blij met die vijf jaar, maar juist daarom had Frans meer verdient. Ik voel alles weer boven komen nu we er zo over praten. Mijn verdriet neemt dan weer toe. Zo strakjes als jij weg bent ga ik een flinke wandeling maken met het hondje. Toch vond ik het fijn om er over te praten. Zo gaat dat ook in Leusden bij de VOVK. Soms moet ik er zin voor maken, maar ben altijd blij dat ik dan toch gegaan ben. De herkenning bij elkaar doet goed.

Als ik afscheid van Joke wil nemen heeft ze intussen de hond op haar arm genomen. Wanneer ik haar schouder wil vastpakken, schiet verraderlijk grommend en zichtbaar met venijnige hoektanden, haar hond op mijn hand af. Gelukkig ontbreekt er nog niets aan mijn reflexen. Anders had de eerste hulp op die zondag ongetwijfeld aan de gang gekund. Nee, op Joke wordt goed gepast. Daar zorgt haar viervoertertje wel voor. Joke en haar hondje, immer onafscheidelijk.

Rien Verbiest

DE KERSTBIJEENKOMST

Hoe zou het toch komen dat de kerstbijeenkomst van onze vereniging een van de best bezochte bijeenkomsten is, terwijl voor velen toch de decembermaand een donkere maand is en dat

niet alleen door het korte daglicht?

Hoe komt het toch dat wij in zo groten getale in december naar de lotgenotenbijeenkomst in Leusden komen?

En dat terwijl voor velen de decembermaand niet snel genoeg voorbij kan gaan? "Was het maar weer januari" is een veelgehoorde verzuchting. Waarin schuilt het geheim van die dag? Het is niet de kerstsfeer, want die vind je in elk winkelcentrum met de bijpassende achtergrondmuziek. Het is niet het kerstverhaal, want dat komt helemaal niet aan de orde. Hebben we elkaar extra hard nodig in die dagen? Missen we ons kind, onze kinderen extra in die tijd? En vinden we daarvoor compensatie? Is het soms het mooie programma dat het bestuur voor ons in elkaar heeft gezet?

Ik weet het niet. Wat ik wel weet is dat we daar elkaar vinden en dat we daar met elkaar kunnen huilen en met elkaar kunnen lachen, dat we er daar met elkaar weer een beetje tegen kunnen.

En wat dat programma betreft: ik vond het dit keer weer prachtig. Mooier zelfs dan de vorige keer, maar dat kwam door de tekst die er nu bij afgedrukt stond. En natuurlijk: die fotogalerij!

Wat een prachtmensen zie je dan en wat een verdriet: ze zijn er niet meer bij.

Is dit programma de oplossing voor de komende jaren? Ik denk het niet, want al vond ik het prachtig, dat hoeft niet voor iedereen op te gaan. Al vind ik wel dat een voorstelling (wat dan ook) voor allen en daarna een heel vrij gedeelte om op eigen wijze in te vullen een prima combinatie is.

Hulde voor de cateraars, want het buffet was voortreffelijk! Hulde voor het bestuur dat dit heeft georganiseerd! En hulde voor degene die dit alles in foto's voor ons laat herleven!

In het Decembern timer van de Cocon heeft onder het hoofdstuk 'vrijwilligers', Jan Camps zijn afscheidssaluut geschreven. Op de kerstbijeenkomst werd hij door Jan van Kleeff alsnog extra in het zonnetje gezet voor al zijn liefde en aandacht die hij in de loop der jaren aan ons en onze vereniging heeft gegeven.

Dus nog één maal een hulde maar dan ook een onvoorwaardelijke hulde...naar 'onze' Jan!

Paul Kuiper

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

Toen het nog niet zo lang geleden was dat het met Maaïke gebeurd was, zo herinner ik me, vond ik een heleboel dingen totaal onbelangrijk: wat was er nou nog belangrijk na zo'n ingrijpende gebeurtenis in je leven?

Ik stond voor de klas en in de pauze kwam er een jongetje naar me toe: "Meester, ze hebben m'n knickers afgepakt." Vreselijk belangrijk voor zo'n kind natuurlijk, maar ach, zou ik me daar druk over maken? Dat kun je als schoolmeester natuurlijk niet maken: het belang van het kind staat voorop en dat zie ik nu ook wel, maar toen beslist niet. Het is me dan ook niet gelukt mijn gewone werk weer op te pakken. Maar dat is alweer jaren geleden en ik ben al jaren met pensioen.

En nu: wat is er mooier dan dat je kleinkind op je schoot kruipt en wil dat je voorleest uit 'Hoep, zei de chauffeur'?

'Opa, voetballen?' (kleinzoon van ruim 2 jaar).

En dat vind ik geweldig en ik geniet daar uitbundig van.

Onlangs kregen we lekkage in huis met alle narigheid van dien: kortsluiting, wateroverlast, verzekering, afijn, je kent dat wel. En tot mijn verbazing kon ik me over sommige dingen die me niet aanstonden, vreselijk opwinden. Dan heb je het over schade die alleen maar materieel is en dat houden we ons dan ook geregeld voor.

Maar wat me verbaast is het feit dat ik me erover opwind. Kennelijk is er dus toch – weer – ruimte voor triviale zaken. Zou het misschien zo zijn dat wanneer je je over ogenschijnlijk veel minder belangrijke zaken druk maakt, dat er dan dus weer meer ruimte in je geest is gekomen? Dat je niet meer volledig in beslag wordt genomen door de dood van je kind?

Is het misschien zo dat je, nu dat ene kind er niet meer is, gaat beseffen dat het feit dat ze er geweest is, zo belangrijk is? Als ik er ooit niet meer ben, is het van belang dat ik er geweest ben. Mijn kind heeft er toe gedaan, zoals mijn andere kinderen er toe doen. Zoals wij er toe doen?

Hartelijke groet,

Paul

Dag Paul,

Kort na de dood van Caroline was er eigenlijk niets meer belangrijk. Mensen konden zeuren over van alles waarbij ik dan ook dacht: "Mens, waar gaat het over!". Dat heb ik jaren gehad. Hoewel het nu beter gaat met mij, betrap ik mezelf er nog regelmatig op, dat ik veel gesprekken vaak gezeur vind. De jaren doen iets met ons verdriet, dat merk ik na bijna zeventien jaar wel. Maar altijd en iedere dag is Caroline nog in mijn gedachten. En iedere dag is er wel een moment van verdriet en gemis om haar, die ik zo intens liefheb.

Ik draag een hanger met het beeld van Caroline op mijn borst. Vroeger vertelde ik, wanneer men ernaar vroeg, het verhaal rondom de dood van Caroline. De afgelopen vakantie die we in Turkije doorbrachten vroeg een man, waarmee we gezellig wat dronken en aan de praat raakten, naar de beeltenis op mijn borst, Wie is dat? En ik antwoordde, dat is een verhaal dat ik je misschien een keer ga vertellen, maar op dit moment niet. Daar moest hij het mee doen en het voelde voor mij goed, dat ik zelf bepaalde wanneer ik het wel of niet zou vertellen. We zijn er later niet op teruggekomen. Mijn verhaal blijft voortaan voorbehouden aan die mensen waarbij ik niet het gevoel heb dat het alleen nieuwsgierigheid is.

Ik kan me ook weer opwinden over triviale dingen. Mijn partner vindt, dat ik me buitensporig kan opwinden over in zijn ogen kleine zaken. Ik kan moeilijk inschatten hoe dat bij mij precies werkt, maar ik geloof dat er bij mij woede is, en weemoedigheid die zich moeilijk laat verklaren. Dan vraag ik me af of dat komt doordat ik het verhaal rondom haar dood niet ken. Ik heb haar niet meer gezien en geen afscheid kunnen nemen. Dat er een dader rondloopt die nooit werd gestraft. Dat alles geeft mij het gevoel dat haar dood nooit echt heeft plaatsgevonden. Dat er nog iets is waarop ik wacht, maar dat nooit komt. Misschien is dat dat ik haar dood geen plaats kan geven. Mijn kind is er nog, ze is niet echt weg maar ik hoor niets meer van haar.

Hartelijke groet,

Wil

HET IS AL ZÓ LANG GELEDEN.....

“Het is al zó lang geleden” is een inmiddels “vergrijsd” verhaal, waarbij vooral aandacht besteed wordt aan de vraag van hoe het leven nadien verlopen is voor de nabestaanden.

Nadia van de Ven † 01-10-2002

De 25-jarige Nadia van de Ven werd op 1 oktober 2002 in een studentenhuis in Utrecht doodgeschoten door haar huisbaas, de toen 29-jarige Pascal F. Aan het levensdelict was een onbetekenende woordenwisseling voorafgegaan over een wasdroger en wat katten in de huurwoning

'Ach', zegt Minke tegen mij als ik haar bezoek, 'ik ben tenslotte lang genoeg lid geweest'. Het was naar aanleiding van het gesprek dat we in de kersttijd hadden. Ik bezocht toen de tentoonstelling van haar en haar dochter Lucinda waarover ik elders in de Cocon schrijf. Tegen Minke had ik toen gezegd dat ze geen lid meer was en ik dus eigenlijk geen stukje meer kon schrijven. Ik wist dat ze anderhalf jaar geleden had opgezegd. Ze vertelde me waarom en dat ze nogal teleurgesteld was. Ze had een hele strijd gestreden in die jaren, het ontzettend moeilijk gehad en de indruk gekregen dat men bij de VOVK nou niet zo'n belangstelling had voor haar strijd. Na die woorden overdacht ik dat het dan juist goed was om Minke alsnog aan het woord te laten. Ondanks dat ik gezegd had dat ze opnieuw lid moest worden en dan contact op zou nemen; dat zat me niet lekker. Zodoende stond ik voor haar deur en ontviel haar die diepe zucht.

'Ik ben tenslotte jarenlang lid geweest en heb al jaren alleen strijd geleverd. Aan het VOVK

heb ik niet echt iets gehad in mijn strijd. Nu krijgt iedereen smartengeld. Er zijn zelfs speciale advocaten die daar werk van maken. Maar omdat ik de eerste was, werd ik door Jan en alleman uitgelachen en weggehoond omdat ik werk maakte van een schadevergoeding. Men vond het misplaatst winstbejag'. Ik ben intussen 68 jaar, ondanks Nadia's dood ben ik altijd blijven werken. Ik kom uit een eenvoudig gezin met zes meiden. Op mijn dertigste ben ik nog gaan studeren en heb een praktijk als arts voor natuurgeneeswijze opgebouwd. Maar zeker na Nadia's dood kostte mij dat veel moeite; mensen verwachten veel van je, dus moet je er veel energie insteken. Dat ging na de moord op Nadine gewoon niet meer, dus moest ik mijn werk successievelijk afbouwen. Ik heb het bij tijd en wijlen echt moeilijk. Ik moet alles alleen doen. Natuurlijk heb ik Lucinda, maar kort na de moord is ook mijn man overleden en daar sta je dan.

Voor de familie is het snel verleden tijd. Het leven gaat immers door dus je dient het af te sluiten. Ik heb heel bewust afscheid genomen van mijn familie en dat vonden ze eigenlijk ook wel zo'n rustig idee. Maar intussen ben je steeds eenzamer. Ik heb nog wel contact met één zus die intussen zelf ook weduwe is. Ook zo iets. Die was, toen ze begin de 20 was, bij een psychiater onder behandeling. Daar werd haar geadviseerd dat ze het contact met mij beter kon verbreken. Door onze complexe gezinsstructuur (weinig geld en een chronisch zieke vader), ben ik eigenlijk haar opvoedster geweest. Ik was de oudste en zij het jongste kind. Ik was haar tweede 'moeder' en werd daar op afgerekend. Zonder dat zo'n 'expert' zich verdiept in de gewoonten van aard een arbeidersgezin van toen. Ach, ik mopper niet maar kan wel soms heel verdrietig zijn.

Wat me ook zo stoort en nog steeds bezighoud is ons kromme rechtssysteem. Die Pascal mag miljoenen kosten en ik ben omdat ik niet meer goed kon werken, intussen mijn huis verplicht aan het opsouperen. Het is te hopen dat de markt niet helemaal in elkaar zakt want dan heb ik geen overwaarde meer. Een TBS-er kost enkele tonnen per jaar. Maar ik zou een geldwolf zijn, toen ik in 2008 om mijn rechten vocht. In het begin ben je enorm verward maar langzamerhand krijg je door dat er heel veel krom is. Daarom ga ik door met mijn gevecht ondanks dat ik ben uitgekotst.

Op mijn vraag hoe ze daar bij komt zegt Minke dat ze me enkele mails zal opsturen om te laten zien wat ze er mee bedoeld. [Inderdaad blijkt uit diverse mails dat Minke veel tegenwind heeft gekregen bij haar gevecht om genoegdoening]

Het is, volgens mij, tot niemand bij de VOVK doorgedrongen dat er dankzij mij veel verbeterd is voor nabestaanden. Intussen ligt er wel jurisprudentie dat de moordenaar veroordeeld is tot het betalen van een schadevergoeding van €200.000,- Afgezien van een klein voorschot van de staat heb ik nog niets gezien. Wellicht zal ik het ook nooit krijgen en dat is me ook om het even maar ik wil niet uitgaan van het feit dat ik me werkeloos, nutteloos en ellendig voel en hij onbekommerd kan verder gaan.

Zijn ouders hebben van het begin af aan alles gedraineerd. Na zijn daad hebben ze geld van de bank gehaald waarmee hij naar Polen kon vluchten. Uiteindelijk is hij dan toch opgepakt. Het heeft bijna 4 jaar geduurd voordat alle rechtszaken voorbij waren. Pascal wisselde regelmatig van advocaat waardoor alles steeds werd uitgesteld. Hij kreeg 20 jaar + TBS met dwangverpleging. Na twee/derde mocht hij, eigenlijk 5 jaar te vroeg, naar de TBS. Daar zit hij nu twee jaar. Er komen inmiddels zo'n paar honderd TBS-ers vrij omdat men die vergeten heeft om dwangverpleging te geven, 'hoe vind je die'?

In het proces om te komen tot de schadevergoeding hebben zijn ouders en hun advocaten beweerd dat mijn problemen kwamen vanwege het overlijden van mijn man maar niet door het verlies van Nadia, dus door toedoen van Pascal! Moet ik 5.000€ betalen voor een psychiatrisch rapport ter ondersteuning bij de civiele rechter. Daarbij mag je als nabestaande niet zelf eens die deskundige nemen waarin jij vertrouwen hebt. Je dient drie namen op te geven waaruit de tegenpartij een keuze maakt. Afijn ik was zeker van mijn zaak dus hebben we doorgezet. Het is een genoegdoening dat ik in dat rapport mijn gelijk kreeg; ik heb PTSS, maar ben dus niet gek! Alleen het is wel treurig dat er nog zoveel mis is. Zo ben ik als moeder geschrokken van de rol en de macht van Defensie. Kijk eens hoeveel moorden er worden gepleegd door veteranen. Ook Pascal was een oud militair. Veteranen zijn bij

Defensie een ondergeschoven kindje. Ook zelfmoord onder veteranen is een veel voorkomende doodsoorzaak. Maar Defensie ontkent alle aansprakelijkheid.

Hoe kom je aan een uzi? Pascal heeft in Eden gediend. Daar is het hele wapenarsenaal nagelopen en er blijkt één nummer niet te kloppen. Waarschijnlijk het nummer van de bewuste uzi waarmee hij Nadia doodde. Pascal had overigens een heel wapenarsenaal, inclusief 50 kogels, van Defensie! Nee Defensie is niet blij met mensen die bij de tijd zijn! Ik ben er vervolgens op gaan letten. Ga de daders maar eens na van diverse moorden. Nee, er is nog zoveel mis. Maar ik mag niet mopperen, er zijn ergere dingen, toch?

Minke vraagt mij hoe het mij vergaat en gaat in volle aandacht over op mijn verhaal. Eens arts, altijd arts, denk ik dan en neem afscheid van een bijzondere, nog immer strijdbare vrouw. Kwetsbaar maar dapper. Zeer dapper! IJzersterk Minke!

Rien Verbiest

*Zie je
buiten
de bomen
bloeien?
Lente.
Volop
in de zon
badend
in het licht
staan
die bomen.
Zomer.
Bladeren vallen
de bomen
kaal
en koud.
Herfst.
Bomen.
Wit op wit.
Winter.*

(Maaike Kuiper)

WIJ KOMEN TEZAMEN

Ook in 2011 hebben we met de kerst het Ave Maria Kerstconcert bezocht. Een door het blad Plus ondersteund tournee van The New Romanian Chamber Orchestra & Staatsfilharmonie Banatul Timișoara. Drie weken in december reizen zij door België en Nederland om het publiek te verblijden met hun muzikale kerstgroet. Ook deze keer in 2012 hebben we voor de Westerkerk in Amsterdam gekozen om dit bijzonder muzikale optreden bij te wonen. Je moet er wel vroeg bijzijn. De plaatsen dienen immers vrij ingenomen te worden; wie het eerst komt, wie het eerst maalt. Een lange rij wachtende stond onder een zuidwester of paraplu ruggelings naar de wind gekeerd. Het regende onophoudelijk. Als dan de deuren van de kerk opengaan is het alsof het verwachtingspatroon zo mogelijk nog hoger is dan wanneer je met droog weer braaf en keuvelend op je beurt moet wachten.

Koor en orkest staan onder leiding van Raymond Janssen en in die samenstelling draait men inmiddels de vijfde tournee. Het is een internationaal zeer gewaardeerd gezelschap met een fantastische vertolking van het kerstlied. Uiteraard wordt het Ave Maria meerdere malen in verschillende uitvoeringen gespeeld. Er is, geloof ik, geen enkele uitvoering van het Ave Maria waarbij ik niet een enkel traantje uit mijn ooghoek moet wegvegen. Ik ken dat van mijzelf. Het is alsof de klanken van zo'n orkest, maar vooral dat van het gemengde koor met zijn geweldige solisten, zich door mijn buiknavel een opening

weten te vinden naar mijn innerlijk. Maar daar kom ik ook voor, dit is nochtans genieten!

Het zal het vierde of vijfde nummer zijn geweest -wat ik overigens in het programma vooraf niet heb opgemerkt- wat me totaal verraste. Het orkest zet in, Raymond draait zich om en richt zich naar het publiek in de kerk met de aanmoedigende woorden van "graag allemaal samen" en de eerste klanken van 'wij komen tezamen' rijzen uit de menigte op. Ik verstijf echter, ik kan geen woord uitbrengen. Het is bij de tweede regel van 'onder 't sterreblinken...' dat Raymond me schijnbaar met zijn stokje aanwijst dat ook ik moet meedoen. Hij kijkt me recht aan, ik zit ook aan het gangpad in het midden. Een brok vliegt mijn strottenhoofd in omhoog en knijpt mijn keel dicht. Heeft hij het tegen mij? Ik geloof het wel, alhoewel er nog een paar honderd mensen achter me zitten. Ik slik, het lukt niet, ik kan het niet. Een dikke traan biggelt over mijn wang.

(fragment)

'Wij komen tezamen'...., neen Raymond wij komen niet meer tezamen. Nooit meer, ik kan het niet. Ik kom graag naar jou en het concert kijken maar meezingen van 'wij komen tezamen' is te veel voor me.

Gelukkig is het maar een kort intermezzo, of was ik al die tijd zo met mezelf bezig? Gek toch dat dit me nou weer overkomt, idioot gewoon. Of toch niet? Het is nou eenmaal zo, we komen nooit, nooit meer tezamen. En dat doet nog even veel pijn als achttien jaar geleden, toch zeker als iedereen zich zo 'tezamen' voelt en zingt.

Rien Verbiest

WIJ HERDENKEN IN APRIL, MEI EN JUNI 2012

<i>Arco-Jan Loonen</i>	* 04-04-1972	† 15-08-1997
<i>Frans Harks</i>	* 05-04-1959	† 21-11-2011
<i>Jason Schaap</i>	* 14-04-2009	† 16-06-2009
<i>Rik Vrolijk</i>	* 18-04-1965	† 01-07-1999
<i>Bert Meester</i>	* 20-04-1962	† 22-04-2000
<i>Gijs Jansen</i>	* 21-04-1989	† 24-01-1997
<i>Alex Walkier</i>	* 30-04-1969	† 10-07-2001
<i>Sylvia Roos</i>	* 30-04-1970	† 20-06-2005
<i>Anne de Ruijter de Wildt</i>	* 05-05-1978	† 01-05-1997
<i>Joes Kloppenburg</i>	* 07-05-1970	† 17-08-1996
<i>Bas de Lang</i>	* 07-05-1985	† 24-09-2008
<i>Martijn van Oss</i>	* 07-05-1983	† 28-12-2008
<i>Patrick van der Bolt</i>	* 11-05-1966	† 26-12-2002
<i>Niels Kooistra</i>	* 11-05-1980	† 15-08-2008
<i>Marlies van der Kouwe</i>	* 11-05-1984	† 21-09-2008
<i>Jannes G. Tillema</i>	* 13-05-1956	† 03-02-2010
<i>Monique Cabenda</i>	* 14-05-1967	† 10-01-2003
<i>Milan de Groot</i>	* 14-05-1988	† 04-03-2006
<i>Barbra de Jong</i>	* 17-05-1973	† 12-09-2002
<i>Ashana Wahl</i>	* 17-05-1993	† 09-12-2011
<i>Jolanda Horvers</i>	* 20-05-1969	† 20-02-2002
<i>Silvia Voss</i>	* 20-05-1968	† 10-12-2004
<i>Katja Suringa</i>	* 28-05-1975	† 22-02-2001
<i>Regina van Vugt</i>	* 28-05-1978	† 27-11-2001
<i>Robiënna C.C. Reboe</i>	* 03-06-1996	† 28-05-2009
<i>Marcia Wijnen</i>	* 06-06-1974	† 23-06-1995
<i>Jessica Lavèn</i>	* 17-06-1980	† 27-07-1991
<i>Sybine Jansons</i>	* 19-06-1985	† tussen 19-01 en 24-02-1999
<i>Nadine Beemsterboer</i>	* 22-06-1986	† 02-12-2006
<i>Wendy Roet</i>	* 26-06-1974	† 28-09-1995
<i>Edwina I. Pantophlet</i>	* 03-06-1981	† 05-07-2008

Arco-Jan Loonen

Frans Harks

Jason Schaap

Rik Vrolijk

Bert Meester

Gijs Jansen

Alex Walkier

Sylvia Roos

Anne de Ruijter de Wildt

Joes Kloppenburg

Bas de Lang

Martijn van Oss

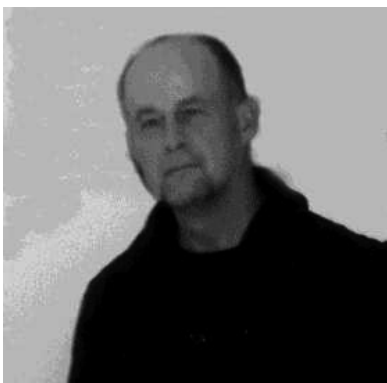
Patrick van der Bolt

Niels Kooistra

Marlies van der Kouwe

Jannes G. Tillema

Monique Cabenda

Milan de Groot

Barbra de Jong

Ashana Wahl

Jolanda Horvers

Silvia Voss

Katja Suringa

Regina van Vugt

Robiënna C.C. Reboe

Marcia Wijnen

Jessica Lavèn

Sybine Jansons

Nadine Beemsterboer

Wendy Roet

Edwina I. Pantophlet

*In het moeras van mijn herinnering
ligt in gestolde tijd
jouw lief gezicht je zachte lichaam
ik raakte je zo intens kwijt*

Nieuwe QUILT maken

Hallo leden van de VOVK,

Zoals jullie allemaal waarschijnlijk wel weten zijn er in het verleden van de VOVK 2 quilt kleden gemaakt van stofjes van de overleden kinderen. Nu is dat al wat jaren geleden en helaas zijn er weer zoveel nieuwe kinderen bij gekomen.....

Ik loop al een tijdje met het idee rond om een nieuw kleed te gaan quilten van de stofjes van "nieuwe" overleden kinderen. Zelf heb ik geen enkele ervaring met quilten, maar we kunnen op afstand evt. begeleid worden door Frida Roorda, die zelf ook heeft meegeholpen om de 2 quilten te maken.

*Wie heeft er interesse om stofjes in te leveren van zijn/haar kind? En wie heeft er interesse in om mee te helpen zo'n quilt te maken?
Wie heeft er ervaring in quilten?*

Ik ben wel met het idee gekomen maar het is niet zo dat ik het ook per sé wil organiseren hoor. Als iemand anders dat heel graag wil, vind ik het ook prima. Ik ben ook best druk en ben nog met een opleiding bezig. Wel zou ik graag willen helpen. We hebben ongeveer 6 tot 8 naaisters/naaiers nodig die de lapjes op maat knippen en aan elkaar gaan naaien, heb ik begrepen. Ik woon in westfriesland (Noord-Holland), maar we kunnen een paar keer op een centraal punt in Nederland bij elkaar komen.

mail : l.kleimeer@gmail.com tel : 0229202837
Ik ben benieuwd naar jullie reactie.

Lindy Kleimeer

MIJN ALTAARTJE

Ik ben niet kerks, dus kun je bij mij geen altaartje verwachten. Wat ik wel heb zijn diverse plekjes waar ik bij een foto van Frans een kaarsje zet. Op de grond een grote foto met een gordijn er achter.

Hij was toen 17 jaar, in de lange vetteharentijd, dat was toen zo. En met een kaarslicht voor de foto. Op de kast een klassenfoto, ook met een waxinelichtje er voor. Ik heb wel zes of zeven plekjes en hoekjes met foto's van Frans met verschillende leeftijden. Op het dressoir als kleuter; aan de muur onder foto's van mijn ouders bij hun trouwerij, enz.

Het is ook steeds alsof Frans nog om me heen is. Ik heb ook het gevoel alsof ik hem er mee help. Hem in het licht te zetten, warm licht.

Joke Geelhoed

RAAR VOLK

We zijn toch maar een raar volkje.
Ik ging er van uit dat iedereen in Nederland onverkort, ondubbelzinnig opgelucht en blij was met de oplossing van de moord op Marianne Vaatstra.
Gelukkig geldt dat ook voor waarschijnlijk meer dan 90% van de bevolking, maar helaas in Friesland een paar procenten lager.
Lang, veel te lang is vanuit kortzichtige vooringenomenheid, ook bij Justitie, gezocht in kringen van immigranten en asielzoekers. Vergeten werd voor het gemak dat DE ASIELZOEKER helemaal niet bestaat. DE Nederlander bestaat ook niet. Bij beide soorten bestaan goede mensen en minder goede mensen, verstandige en geschifte.
Het merendeel van de asielzoekers bestaat uit trieste mensen voor wie het leven in eigen land onmogelijk is geworden en die niet terug kunnen. Ze doen hun uiterste best om in ons kikkerlandje een nieuw bestaan op te bouwen.

En nu blijkt het dus een Nederlander te zijn. Eén van eigen volk, kerks, hardwerkend, een keurig gezin en een stal vol koeien. En wat vragen we ons vooral af? Of de koeien wel op tijd gemolken worden.
Voor nogal wat Nederlanders kan het eenvoudig niet waar zijn: een Nederlander, een Fries!
Er zijn zelfs mensen die een complot van Justitie beweren en volhouden dat het een asielzoeker moet zijn.

De omgekeerde wereld en volslagen van Lotje getikt. Toch kan een beetje sociaal-psycholoog haarfijn verklaren hoe dat zit.
Kom bij de meeste mensen – en zeker in gesloten plattelandsgemeenschappen – niet aan hun zekerheden en aan hun eigen gerespecteerde inwoners. Dan gaan onmiddellijk alle deuren op slot en men verschanst zich achter het gelijk van de eigen normen en waarden. Dit kan niet waar zijn en dus bestaat het ook niet.

Er moet ook een schuldige in dit verhaal aangewezen worden. Dat lot dreigt nu of all people Bauke Vaatstra te treffen, de man die, samen met Peter R. de Vries, een dappere strijd heeft gevoerd om de waarheid over de moord op zijn jongste dochter boven tafel te krijgen.

Vanaf het moment dat ook hij beseftte dat hij zijn zoektocht moest verbreden naar buiten de kring van asielzoekers en andere allochtonen, kreeg hij de wind van voren, werd hij een outcast en werd hem deze uitkomst van zijn harde werken in bepaalde kringen kwalijk genomen. Een regelrechte vorm van “karaktermoord” werd op gang gebracht.

Laten we hopen dat die idiotie gauw overwaait en dat Bauke nog een tijd tevreden kan leven. Met alle compassie die wij allen ook hebben met het gezin van de dader, hopen alle redelijk denkende mensen dat het recht zijn loop zal hebben.

Ik reken erop dat de VOVK Bauke zal blijven steunen. Dát verdient hij en niets anders.

*Frank van Dijk,
criminoloog en vader van Bart.*

REACTIE REDACTIE

De redactie is van mening dat het ingezonden stukje van Frank een gezonde kritische noot heeft. Vragend om waakzaam te blijven, zonder vooringenomenheid. Vanzelfsprekend zou je zeggen. Na enig speurwerk op internet stuiten we op een werk uit 1938. Bijzonder interessante kost voor degene die zich wil verdiepen in de karakterstructuren van de Nederlanders. Een lijvig werk van meer dan 600 bladzijdes, dus bezint u voor ge er aan begint! Niettemin toch een aardig resumé aan het eind van het hoofdstuk over Friesland:

"Wanneer men nu van het Friesche volkskarakter eenige dingen heeft gezegd en men zoekt tevergeefs naar een conclusie, dan kan men zich redden in een redekunstige figuur. Gelijk deze: Veel slechts en goeds, ziedaar de zedelijke signatuur van den mensch. Oók van den Fries".

De Nederlandsche volkskarakters

Onder redactie van P.J. Meertens en Anne de Vries, 2008.

Bron: *De Nederlandsche volkskarakters*. J.H. Kok, Kampen 1938.

de redactie

DICHTERS van DIENST

Bijna achteloos ging ik er aan voorbij. Een kleine advertentie van het Uitvaart Museum TOT ZOVER in Amsterdam. Ook niet iets waarbij je denkt dat dit niet te versmaden culturele kost is. Nee, het was de aankondiging van de 'Dichters van Dienst', een tijdelijke expositie over de eenzame uitvaart wat me opviel. 'Eenzame uitvaart'? Jawel, eenzame uitvaart, naar aanleiding van een tienjarig bestaan van ...

In Amsterdam vinden jaarlijks ongeveer vijftien 'eenzame uitvaarten' plaats. Op 20 november 2002 las F. Starik voor het eerst een gedicht voor bij een eenzame uitvaart:

NN

*Dag man zonder naam, ik groet u, onderweg
naar 't laatste land waar ieder welkom wordt
geheten
waar niets van iemand hoeft te weten. Dag
meneer,
zonder papier, zonder identiteit. Wat zocht u
hier. Wat bent u kwijt*

*Wie staart nu door een leeg raam en wacht op
u,
man zonder naam, wacht, terwijl ik praat
mijn lege woorden zeg ik in een lege zaal.
Ik kom te laat, ik heb u niet gekend.*

*Niet in uw zwakheid niet in uw kracht,
Niet in het laatste land, daar, waar u naamloos
welkom bent.
Ik weet niet welke taal u sprak.*

*Wie dan heeft u liefgehad? In welke kamers
sliep u,
wie trok u lakens strak, wie droeg u kleren af?
Wie wil er in uw schoenen staan?
Wie zal dan uw weg inslaan?*

*Wie zoekt u nog. Wie weet waar u vandaan
kwam?
Wie heeft de stem gehoord, die u toen riep?
naar uw laatste haven, Amsterdam.*

Het was het begin van een traditie: het brengen van een saluut aan diegene wier uitvaart "niemand anders en anders niemand" zou bezoeken. Dichters schrijven voor iedere eenzame dode een gedicht en lezen dat bij de

uitvaart voor. Samen vormen zij een poule van dichters van dienst.

De speciaal geschreven gedichtregels van de dichters van dienst, dragen bij aan een waardig afscheid van mensen die hoe dan ook afgesloten raakten van de maatschappij.

De begrafenis wordt alleen bijgewoond door vier of zes kistdragers, een vertegenwoordiger van de gemeentelijke dienst en de dichter zelf. Geen familie, geen bekenden, vrienden of burens. Het gedicht gaat mee, op de kist, het graf in. Een kopie doet de dichter bij het verslag wat hij of zij direct na de begrafenis uitwerkt en hetgeen bewaard wordt. Voor het geval dat later alsnog iemand iets over de persoon in kwestie weten wil.

Poëzierecensent Guus
Middag schreef over de eenzame uitvaart:

*'Het is even nutteloos als het zwaaien naar de
zon. Voor de dode heeft het absoluut geen zin.
Ik denk dat de kracht erin zit dat het zo
humaan is. De eenzame uitvaart legt de
onderkant van de samenleving bloot'.*

Tja, dacht ik bij mezelf, dat is wat me intrigeerde toen ik de aankondiging las, maar het niet direct kon plaatsen. De onderkant van de samenleving, een samenleving waar ook ik deel van uitmaak. Het zal je maar overkomen! Triest, zo moederziel alleen.

Goed dat ik hier ben heengegaan. Dichters van dienst is een humane invulling van de begrafenis van eenzaam overledenen in en door de gemeente Amsterdam. Laten we hopen dat het na het jubileumjaar er steeds minder dan die vijftien per jaar zullen worden!

Rien Verbiest

PARELS van VERDRIET

Gedichten over een zoektocht in het donker

Op 1 oktober 2002 schiet Pascal F. in Utrecht zijn kamerhuurster Nadia van de Ven dood. Een jaar later sterft William, de vader van Nadia aan kanker. Voor moeder Minke en zus Lucinda volgen loodzware jaren. Het werkproces van Minke komt door het verdriet zo goed als stil te staan. Minke gaat een juridische strijd aan om haar opgelopen Post Traumatische Stress Stoornis enigszins te kunnen compenseren in een schadevergoeding. Hoewel ze jurisprudentie geschreven heeft, heeft de dader tot op heden geen smartengeld betaald. Lucinda stort zich maar op haar studie en later op haar werk. Na ruim negen jaar wordt het ook haar teveel en stort ze in.

Op 29 en 30 december 2012 hebben beide vrouwen een expositie ingericht. Een expositie waar schilderijen van William worden getoond, beeldhouwwerken van Minke en gedichten van Lucinda. De expositie is tevens de presentatie van de gedichtenbundel "*Parels van verdriet*." Om haar intense gevoelens van verlies, eenzaamheid en woede te verwerken schreef Lucinda gedichten. Zo wil Lucinda rouwende mensen helpen om de gevoelens waarmee zij worstelen bespreekbaar te maken. Bovendien geeft zij de naaste omgeving inzicht in de belevingswereld van mensen die een groot verlies meemaken. *Parels van verdriet* is een fraai drukwerk geworden van 60 gedichten met ruim 50 kleurenfoto's van de kunstwerken gemaakt door haar vader en moeder.

Als ik de expositie bezoek en zo langs de schilderijen schuifel, het inblikkevoorbeeld van de bundel doorkijk en uiteindelijk beiden persoonlijk spreek, voel ik de wonden die zijn geslagen in de levens van deze vrouwen. Wat me ook opvalt is dat de vele bezoekers niet alleen geïnteresseerd zijn maar ook een warm gevoel van ondersteuning bieden. Alsof het een medelevend samenzijn is na een begrafenis. Afscheid nemen maar tevens iets afsluiten. Hopelijk geeft deze bijzondere expositie naast het afsluitende karakter nieuwe impulsen voor Lucinda en Minke.

Notabene: aangezien de expositie veel lof oogstte, zullen Minke en Lucinda in het voorjaar nogmaals exposeren in beeldentuin

/museum Nic Jonk in Grootchermer. Nadere informatie is te vinden op de website.

Sleutel

*Als ik de sleutel in bezit had,
zou mijn hart niet afgesloten zijn*

*Als ik jou nog had gehad,
zou ik niet zo eenzaam zijn*

*Als je nog hier was geweest,
zou ik dan gelukkig zijn geweest?*

*Maar je bent er niet meer
Je bent in het hiernamaals,
ver weg en toch zo dichtbij*

*Daarom zit mijn hart op slot,
ik kom er niet bij*

*De sleutel, lieve zus,
dat ben jij....*

Parels van verdriet, Lucinda van de Ven

ISBN 94 978 94 6000 100 0. € 20,95
U kunt het ook bestellen voor € 19,95
(inclusief verzendkosten) via de website van
Lucinda: www.parelsvanverdriet.nl

Rien Verbiest

Bijeenkomst VOVK te Leusden, 9 februari 2013

Tijdens de bijeenkomst op 9 februari hebben Jos de Keijser en Mariëtte van Denderen, beide verbonden aan de Rijksuniversiteit Groningen, een presentatie gegeven. Daarin hebben zij de gang van zaken verteld met betrekking tot de behandeling die de Rijksuniversiteit Groningen aanbiedt aan nabestaanden die iemand zijn verloren door moord en doodslag. Verder hebben zij geprobeerd inzicht te geven in rouwprocessen, met name wanneer iemand door een gewelddadige oorzaak is overlijden. In dit verslag willen we een samenvatting geven van die middag.

Een rouwproces

Wanneer iemand overlijdt kampen nabestaanden met verdriet. Bij een normaal rouwproces horen gevoelens van somberheid, verdriet, eenzaamheid, boosheid, schuld, opluchting, angst, gevoel van afwijzing en verlangen. Mensen kunnen soms minder goed slapen, concentratieproblemen krijgen, situaties of voorwerpen gaan vermijden of juist vasthouden aan bepaalde voorwerpen die doen denken aan de overledene. Enkele misvattingen bestaan er over het rouwproces. Zo treden er niet bij iedereen dezelfde uniforme reacties op en is er niet een vaste volgorde van verwerkingsfasen die het rouwproces kenmerkt. Een andere misvatting is dat men denkt dat het verlies doorgewerkt moet worden en de band met de overledene verbroken dient te worden. Ook wordt er gedacht dat positieve emoties in het rouwproces nagenoeg afwezig zijn en dat het evenwicht na 1-1½ jaar weer hervonden wordt door de nabestaanden

In een rouwproces is het van belang dat de realiteit van het verlies wordt aanvaard, en dat het verlies onder ogen wordt zien. Het wennen aan het gegeven dat een persoon niet meer leeft zorgt vaak voor veel pijn en verdriet en ook de beleving hiervan is een taak van het rouwproces. Daarnaast moet een nabestaande zich aanpassen aan een nieuw (sociaal) leven zonder de aanwezigheid van de overledene om verder te kunnen gaan met het leven.

Traumatische rouw

Er is van gecompliceerde of traumatische rouw sprake wanneer het overlijden onder traumatische omstandigheden plaatsvinden, zoals bij moord, zelfmoord of een ramp. Bij een traumatisch overlijden hebben nabestaanden vaak last van verontrustende gedachten en beelden of herinneringen van het overlijden. Hiervoor hoeft de nabestaande niet perse getuige te zijn geweest van het overlijden. Verhalen over de wijze waarop iemand is overleden, bijvoorbeeld van de politie, kunnen zorgen voor frequente indringende beelden over de wijze van het overlijden.

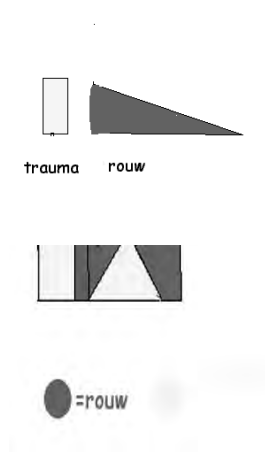
Rouw na moord

Een aantal bijzondere omstandigheden komen er bij kijken wanneer er sprake is van moord. Zo is de doodsoorzaak gewelddadig en intentioneel en is er sprake van een schokkende of traumatische wijze van overlijden en onverwacht overlijden. Soms is het lichaam (onherkenbaar) verminkt of vermist en ontstaat er in situaties publiciteit de media – al dan niet ongewenst geeft deze publiciteit soms een belemmering om de rouw in privé te beleven. Omdat het overlijden door moord is gebeurd is er veelal sprake van een rechtszaak. Voor vele nabestaanden zorg dit soms voor een jarenlange nasleep.

Er komen andere gevoelens naar boven bij nabestaanden wanneer er sprake is van een moord. Zo hebben velen gevoelens van machteloosheid, onveiligheid en controleverlies of het gevoel er alleen voor te staan wegens specifieke omstandigheden. Nabestaanden verliezen soms het vertrouwen in anderen en de wereld en hebben mogelijke wraakgevoelens jegens de dader. Ten slotte wordt het rouwproces van de nabestaande ondergeschikt aan de juridische strijd en het onderzoek door de politie die wordt gevoerd.

Er wordt uit onderzoek verondersteld dat eerst het trauma moet worden verwerkt voordat de nabestaande toekomt aan het rouwproces. In de praktijk lopen het rouwproces en de traumatische gevoelens echter door elkaar heen, zoals te zien is in onderstaand plaatje.

Theorie (eerste figuur) en praktijk (tweede figuur)

Doel van de behandeling

Het onderzoek 'Rouw na moord' doet onderzoek naar de rouwverwerking van nabestaanden die iemand verloren hebben door moord of doodslag. Doel van dit onderzoek is om te kijken of mensen die behandeld worden minder klachten ervaren dan mensen die niet deze behandeling hebben gevolgd. Tevens wordt de omgang met wraakgevoelens en wraakbehoefte onderzocht.

De behandeling bestaat uit acht sessies. In deze behandeling wordt gewerkt met Cognitieve gedragstherapie en EMDR – Eye movement desensitisation and reprocessing.

Bij cognitieve gedragstherapie worden met de therapeut gedachten besproken die u naar aanleiding van het overlijden heeft zoals "ik word nooit meer gelukkig nu hij/zij is overleden". Er wordt bekeken of deze gedachte kan worden aangepast in een meer neutrale gedachte zoals "ik weet niet of ik ooit nog gelukkig word, ik kan wel stappen zetten om mijn leven beter te maken, bijvoorbeeld door mijn xxx-werk op te pakken".

Bij EMDR wordt gevraagd een beeld in herinnering terug te halen en tegelijk een afleidende opdracht te doen, zoals het volgen van de hand van de therapeut. Door het geheugen extra te belasten wordt de herinnering minder sterk gemaakt. De herinnering blijft, maar de heftige gevoelens worden minder sterk.

Reacties van leden

Een aantal leden vroegen wat het beste moment is om met een behandeling te beginnen. Jos gaf aan dat de behandeling waarover vandaag gesproken is wordt aangeboden vanaf zes maanden na het overlijden. Hiervoor is gekozen omdat men de eerste maanden vaak bezig is met veel praktische zaken naar aanleiding van het overlijden. Het beste moment om met een behandeling te starten is wanneer iemand er zelf klaar voor is. Verschillende leden van de VOVK gaven aan ervaring te hebben met EMDR. Iemand noemde dat de 'scherpe kantjes van de herinnering af gingen'. Verder werd opgemerkt dat een behandeling vaak ook een effect heeft op andere gezinsleden. In de tweede sessie van deze behandeling wordt daarom gevraagd een gezinslid mee te nemen naar de therapie. Daarin wordt besproken hoe verschillende gezinsleden op verschillende manieren kunnen rouwen.

Aanmelden

Er zijn nog een aantal plekken vrij voor mensen die de behandeling willen volgen. De behandeling wordt aangeboden vanaf 6 maanden na het overlijden. Door loting wordt bepaald of de behandeling binnen enkele weken start of na een wachttijd van vier maanden. Door de wachttijd kunnen mensen vergeleken worden die de behandeling al hebben gevolgd met mensen die deze nog niet hebben gevolgd. U kunt zich hiervoor aanmelden bij mw. M. van Denderen op de volgende wijze:

Telefonisch: 050 363 6512

Per mail: m.y.van.denderen@rug.nl

Via het aanmeldformulier op de website www.rouwnamoord.nl

Als u vragen heeft over het bovenstaande kunt u contact met ons opnemen via bovenstaande gegevens.

MIJN LIEF

Mijn lief, mijn lot, mijn lief, mijn lust
Mijn lief, mijn lot, mijn lust, mijn leven!

Piet Baijens

KETENJOURNAAL USB

uitgave: Ministerie van Veiligheid en Justitie
jaargang 1 / nummer 2 / januari 2013

“Maatwerk kan optie zijn bij tenuitvoerlegging”

‘USB’ staat voor: Uitvoeringsketen Strafrechtelijke Beslissingen. De organisaties in de uitvoeringsketen werken samen aan het:
> sneller en beter uitvoeren van straffen;
> beter informeren van slachtoffers, nabestaanden en instanties, zoals gemeenten.

Op 8 oktober 2012 was de Haagse Pulchri Studio het toneel van een aantal rondetafelgesprekken tussen de bewindslieden van Veiligheid en Justitie en vertegenwoordigers van ketenpartners in de executieketen. ‘Maatwerk kan optie zijn bij tenuitvoerlegging’

Minister Opstelten en staatssecretaris Teeven hebben bij deze gelegenheid een beter beeld gekregen van wat er speelt bij de uitvoering van straffen en waar kansen liggen voor verbeteringen. De gesprekken vonden plaats aan de hand van stellingen over drie thema’s: uitval in de executiefase, het informeren van belanghebbenden over (beëindiging van) de straf en maatwerk bij de tenuitvoerlegging van straffen.

Uitval

Uitval in de executieketen - het feit dat mensen aan wie een strafrechtelijke sanctie is opgelegd, in de praktijk soms toch hun straf ontlopen - ondermijnt het vertrouwen in de rechtsstaat. Tijdens de rondetafelgesprekken passeerden zowel oorzaken als mogelijke oplossingen de revue. Sommigen deelnemers zagen kansen in het aanpassen van het proces van betekenen of het verbeteren van de aansluiting tussen de jeugd- en de volwassenenketen. Anderen braken een lans voor het beter uitvoeren van voorwaardelijke straffen, het uitbreiden van elektronisch toezicht en het verstrekken van tijdige en

heldere daderinformatie aan alle uitvoeringspartners.

Goed informeren

Net als bij de conferentie over het pilotproject Bestuurlijke Informatie Justitiabelen (BIJ), pleitten vertegenwoordigers van gemeenten in de rondetafelgesprekken voor het organisatorisch bundelen van de informatiestromen van BIJ en nazorg. Het pleidooi voor een rol van gemeenten bij de voorwaardelijke invrijheidsstelling kwam hier ook naar voren. Verder is gesproken over het feit dat slachtoffers en mensen in hun directe omgeving serieus genomen willen worden. Zij hebben recht op goede informatie over de gevolgen van het vonnis en de opgelegde justitiële voorwaarden. Dit is een zaak die ketenbreed aandacht verdient.

Tenuitvoerlegging

Dat maatwerk bij het opleggen van sancties nodig is, staat volgens de deelnemers buiten kijf. Daar zorgt de rechter voor. Maar kan het ook een rol spelen bij de tenuitvoerlegging? In de discussie werd deze vraagbevestigend beantwoord. Het kwijtschelden van straf is geen goede zaak, vonden de deelnemers, maar het omzetten van een boete in een taakstraf zou een optie kunnen zijn. Bijvoorbeeld als het gaat om het innen van boetes bij mensen die in de schuldhulpverlening zitten.

BLAUW

Uit het Politievakblad Blauw wordt geciteerd:

REGISTRATIE LIJKSCHOUWERS

Alleen forensisch artsen die zijn opgenomen in een register mogen vanaf 1 januari door de gemeente benoemd worden als gemeentelijk lijkschouwer. Deze verplichting is opgenomen in de Wet op de Lijkbezorging.

Voorheen kon iedere arts een lijkschouw verrichten, mits hij of zij benoemd was door de burgemeester. Tot het einde van dit jaar hebben de niet-geregistreerde artsen de tijd gekregen alsnog hun registratie te halen. “De achterliggende gedachte hierbij is, te voorkomen dat elke willekeurige, niet forensisch geschoolde arts kan worden ingezet als gemeentelijk lijkschouwer”, zegt Kees Das, hoofd van de afdeling Forensische

geneeskunde bij de GGD Amsterdam. “Dat verkleint de kans op niet herkennen of verkeerd interpreteren van aanwijzingen voor een niet-natuurlijke dood.”

De wet die dit bepaalt, is al op 1 januari 2010 in werking getreden, maar tot het einde van dit jaar gold een overgangsregeling. “Jaren lang hebben huisartsen zonder specifieke opleiding de schouwen verricht”, zegt Das. Zij hebben daardoor wel veel ervaring, maar konden zich zonder formele scholing niet laten registreren. Daarvoor hebben ze nu drie jaar de tijd gehad. “Inmiddels zijn er voldoende geregistreerde forensisch artsen”, aldus Das, die eraan toevoegt dat ongeveer de helft van hen binnen vijf jaar met pensioen gaat.

Taakvelden

Een forensisch arts werkt in opdracht van politie en justitie. De meeste (eerstelijns) forensisch artsen zijn in dienst van een GGD en onafhankelijk van politie en justitie. Behalve de rol van lijkschouwer, lopen de taken van een forensisch arts uiteen: medische kennis van letsels en postmortale verschijnselen, medische beoordeling of behandeling van personen die op een politiebureau zijn ingesloten, het afnemen van lichaamsmateriaal (bloed, urine, DNA) bij slachtoffers of verdachten van een misdrijf en het opstellen van expertiserapporten voor het openbaar ministerie of de rechtbank over het ontstaan van letsels of over de doodsoorzaak van een slachtoffer.

De gemeentelijke GGD controleert of de forensisch artsen geregistreerd zijn. Afgezien van de lijkschouw, geldt voor de overige taakvelden voorsnog geen registratieplicht. “Daarvoor hoef je niet eens arts te zijn”, zegt Das. Een gemis, noemt hij het. “Ook op de overige terreinen moet kwaliteit gewaarborgd zijn.” Maar voorlopig komt daar geen registratieplicht, volgens Das. “Wellicht op het gebied van letselverklaringen, maar verder zit er totaal geen beweging in.”

Blauw – Opsporing, 8 december 2012 – nr. 23

SPEURDERSINSTINCT

In 2003 startte ik met mijn opleiding Recherchekunde. Behalve dat ik het een mooie opleiding vond, verheugde ik me ook om een andere reden elke week weer op de tweedaagse. Na de lessen op de eerste dag bleef het deel van de klas dat te ver van huis

was om dagelijks heen en weer te rijden, overnachten in een hotel in de buurt. We zaten dan met een groep van ongeveer tien man ‘s avonds aan het diner en dronken vervolgens een biertje aan de bar. En daar werd menig mooie recherchezaak geanalyseerd en in sommige gevallen onofficieel opgelost. Zo hadden we een krasse knar Kees, die nog als rechercheur had gewerkt aan de Heineken ontvoering en daar geweldig over kon vertellen. Verder pestten we de Amsterdamse collega’s die de plaatselijke liquidatiezaken maar niet op wisten te lossen. Er zat ook een collega in de klas die de coördinator was geweest van het team dat de moord op Marianne Vaatstra onderzocht. Tot zijn grote frustratie was deze moord niet opgelost. Deze aansprekende zaak werd menig keer besproken. Gaandeweg kreeg ik steeds meer respect voor de collega’s die het onderzoek hadden gedaan. Er was maar weinig dat ze niet onderzocht hadden. Eigenlijk ontbrak er maar één ding. De verdachte werd ondanks alles niet gevonden. De coördinator bezwoer ons dat als grootschalig DNA-onderzoek zou hebben plaatsgevonden, ze de dader hadden kunnen aanhouden. Maar hij en in een later stadium anderen hadden het openbaar ministerie niet weten te overtuigen. Hij kon eigenlijk niet aangeven waarom hij er zo van overtuigd was dat een ‘local’ de moord had gepleegd. Intuïtie in combinatie met recherche-ervaring, daar moesten we het mee doen.

Het is een raar fenomeen, intuïtie bij een ervaren rechercheur. Maar verwonderlijk vaak ziet een rechercheur vanaf het begin van de zaak het juiste scenario voor zich, zonder daar al te veel bewijs voor te hebben. Om mensen die willen beginnen over tunnelvisie het gras voor de voeten weg te maaien, wil ik meteen aangeven dat je er niet blind op moet varen. Maar het is een fenomeen waar je zeker rekening mee moet houden. Engels onderzoek heeft uitgewezen dat het tonen van PD-foto’s aan een ervaren rechercheur, in ongeveer 67 procent van de gevallen het juiste scenario opleverde. Mijn recherche-instinct zegt mij dat als in de Vaatstra-zaak de intuïtie en de ervaring van een kanjer van een coördinator was gevolgd, de kans groot was geweest dat Jasper S. een decennium eerder achter de tralies had gezeten.

Blauw – Opsporing, 8 december 2012 – nr. 23
Raymond Kolsteren,
Rechercheur in Rotterdam-Rijnmond.

Tbs in 111 zaken mogelijk niet verlengd 30 januari 2013.

De maatregel van tbs kan in 111 zaken mogelijk niet worden verlengd. Dat is de uitkomst van een onderzoek naar 2400 tbs-dossiers. Daarin moest worden vastgesteld in hoeveel gevallen de tbs niet langer mocht duren dan 4 jaar, wegens een uitspraak van het Europese Hof van vorig jaar. Uit die uitspraak vloeide voort dat rechters in een vonnis altijd uitdrukkelijk moeten vermelden of er sprake is van een geweldsdelict. In de praktijk was dat niet altijd het geval. Rechters hebben inmiddels maatregelen genomen om te zorgen dat dat voortaan wel gebeurt. Tbs mag maximaal 4 jaar duren, tenzij het voor een geweldsmisdrijf is opgelegd. In die gevallen kan de rechter steeds na een of twee jaar verlengen. Voor tbs'ers die een moord, doodslag of verkrachting op hun geweten hebben verandert er niets. In de 111 zaken betreft het delicten als brandstichting, roofoverval of het bezitten van kinderporno. In 59 van de 111 gevallen duurt de tbs al langer dan 4 jaar, in 52 gevallen is de 4-jaarsgrens nog niet bereikt en is verlenging nog niet aan de orde.

Hoeveel tbs'ers mogelijk eerder worden vrijgelaten ondanks dat ze nog niet zijn uitbehandeld, maar waarvan de tbs niet kan worden verlengd, kon staatssecretaris Fred Teeven (Veiligheid en Justitie) onmogelijk zeggen.

Er zijn namelijk nog andere mogelijkheden om deze tbs'ers langer vast te houden, bijvoorbeeld met een gerechtelijk bevel. „Maar ik kan niet uitsluiten dat in een enkel geval een tbs'er te vroeg op vrije voeten komt“, zegt Teeven, die de slachtoffers in de 111 zaken niet direct informeert over mogelijke uitkomsten. „Ik wil die mensen niet nodeloos ongerust maken, omdat gewoonweg niet duidelijk is in welke zaken een tbs'er mogelijk te vroeg kan vrijkomen.“ Hij wil ze pas benaderen als een zaak daadwerkelijk gaat spelen omdat er bijvoorbeeld verlenging wordt aangevraagd. Teeven verwacht de komende maanden dat advocaten in deze zaken gaan proberen hun cliënten uit tbs te krijgen.

Zorgen Kamer over mogelijk vrijkomende tbs'ers

30 januari 2013.

Kamerleden maken zich zorgen over deze kwestie. De Kamer wil zo snel mogelijk met staatssecretaris Teeven bespreken hoe dat voorkomen kan worden. PVV-Kamerlid Lilian Helder vroeg donderdag een Kamerdebat aan en kreeg de steun daarvoor van collega's van de meeste andere fracties. De PVV vreest dat het aantal nog hoger ligt dan 111. De VVD noemde de situatie buitengewoon ernstig. „We willen niet dat mensen onbehandeld op straat komen.“ Volgens Kees van der Staaij (SGP) moet Teeven alles op alles zetten om 'ongelukken' te voorkomen. CDA-Kamerlid Peter Oskam sprak over „heel slecht nieuws“ en eist ook maatregelen van Teeven. „Voor een tbs'er die duidelijk nog niet klaar is voor de samenleving, mag nooit een uitzondering worden gemaakt. Als het echt niet mogelijk is een tbs'er vast te houden, moet er in ieder geval worden gekozen voor maatregelen als een enkelband of een gebiedsverbod.“ Teeven heeft al maatregelen genomen. Zo zal het OM van de rechter vragen om tbs'ers van wie de terbeschikkingstelling niet kan worden verlengd aan het einde van hun periode op te laten nemen in een psychiatrisch ziekenhuis, als wordt ingeschat dat ze een gevaar vormen voor zichzelf of hun omgeving. Die opname geldt voor een half jaar en kan verlengd worden. Ook is er extra aandacht voor slachtoffers. Als ze hebben aangegeven dat te willen, zullen ze worden geïnformeerd over het vrijkomen van een tbs'er van wie zij slachtoffer zijn geweest.

'Angst snellere vrijlating tbs'ers ongegrond' 30 januari 2013.

De angst van verschillende politici dat tbs'ers onbehandeld op straat komen als gevolg van de uitspraak lijkt ongegrond. Diverse advocaten zien nauwelijks mogelijkheden om cliënten die mogelijk ten onrechte nog tbs hebben, tussentijds vrij te krijgen. Ze lijken te moeten wachten op hun eerstvolgende zitting over de verlenging bij de tbs-rechter. Dergelijke zittingen zijn in de regel om de 2 jaar. Mocht een rechter tot de conclusie komen dat de tbs van een veroordeelde niet langer rechtmatig is, kan justitie zo iemand alsnog gedwongen laten opnemen, als hij nog niet is uitbehandeld en daarom nog een gevaar vormt. Zo'n machtiging geldt voor een half jaar, moet door een burgerlijke rechter zijn goedgekeurd en kan worden verlengd. Verscheidene advocaten zeggen wel een proefproces te overwegen, om te kijken of ze hun cliënten vrij kunnen krijgen. Daarvoor zouden ze een kort geding moeten aanspannen. „Maar ik ben bang dat een rechter in een dergelijk proces zegt dat hij daar niet over mag oordelen”, zegt advocaat Jan-Jesse Lieftink. Hij is verbaasd over staatssecretaris Fred Teeven, die zei te willen voorkomen dat mensen onvoorbereid terugkeren in de maatschappij. „Een oordeel over de verlenging of opheffing van tbs is voorbehouden aan de rechter.”

Ex-tbs'ers dienen schadeclaim in 3 februari 2013.

Een aantal voormalige tbs'ers wil geld zien omdat ze te lang in een tbs-kliniek hebben gezeten. Ze hebben een schadeclaim ingediend bij het College van procureurs-generaal. Dat heeft een woordvoerder van het Parket-Generaal zaterdag bevestigd naar aanleiding van berichtgeving in NRC Handelsblad. „We hebben tussen vijf en tien schadeclaims ontvangen”, zegt de woordvoerder. Waarschijnlijk gaat het om zeven veroordeelden wier tbs vorig jaar werd opgeheven. Er bestaat geen standaardvergoeding voor onterechte tbs. Mensen die ten onrechte in een politiecel of in de gevangenis zitten, kunnen rekenen op gemiddeld 100 euro per dag. Stafrechtadvocaat Wim Anker dient namens twee tbs-cliënten die te lang hebben vast gezeten een schadeclaim in van 200 euro per dag. Het college overlegt momenteel met de Raad voor de Rechtspraak en de Landsadvocaat over de vraag hoe de schadeclaims zullen worden afgehandeld.

Dag Herdenken Geweldslachtoffers en Facebook

Informatie over de dag is sinds kort niet alleen te vinden op de internetsite www.dagherdenkengeweldslachtoffers.nl/ Ook op facebook is er tegenwoordig informatie te vinden over de Dag Herdenken Geweldslachtoffers. Jacques Beemsterboer, de penningmeester van de DHG heeft hiervoor de volgende pagina aangemaakt: <http://www.facebook.com/StichtingDagHerdenkenGeweldslachtoffers>

Mam, ik bel zo terug

Het onthutsende en emotionele verhaal over de zinloze moord op Nadine Beemsterboer is door haar moeder, Wanda Beemsterboer, geschreven en in 2010 uitgebracht. Inmiddels is het aangrijpende verhaal omgezet in een theaterproductie. Initiatiefnemer is acteur Frederik de Groot, bekend van De Fabriek en Unit 13. Het stuk focust op een vader en moeder zoals de ouders van Nadine. Hoe gaan mensen met zo'n situatie om, voor en na de moord? In schouwburg Het Park te Hoorn worden drie voorstellingen gegeven d.d. 31 mei, 1 en 2 juni.

Machiavelliprijs

12 februari 2013.

Bauke Vaatstra heeft op 12 februari de prijs mogen ontvangen die jaarlijks wordt uitgereikt aan mensen die een opmerkelijke prestatie hebben geleverd op het gebied van publieke communicatie. Volgens de jury wist Bauke door zijn media-optredens te voorkomen dat de zaak van zijn vermoorde dochter een 'cold case' zou worden. Hij ziet de prijs als een erkenning voor zijn strijd van ruim 13 jaar.

IN MEMORIAM

Eind december ontvingen wij het droevige bericht dat **Harmen van der Meulen** (73), één van onze lotgenoten, geheel onverwacht te Leeuwarden is overleden. Harmen is met Nanja 47 jaar gehuwd geweest. Sinds het jaar 2000 zijn ze lid van onze vereniging. Namens de VOVK wensen we Nanja en haar familie veel sterkte toe met het verlies van Harmen.

LEDENLIJST

Bijgaand treft u de in februari 2013 bijgewerkte ledenlijst aan van ons bestand. Adres en e-mailadres zijn bewust weggelaten omwille van uw privacy. Dat u ziet of er in de omgeving van uw woonplaats zich ook leden bevinden, lijkt ons niet verkeerd.

namens het bestuur

1953 - 2013: de STORMNACHT herdacht

Het geweeklaag van de doden
Spoelt aan als een echo uit het verleden
De maan houdt zich schuil achter de wolken
De wind trekt zich terug hoog in de lucht
Het water verschanst zich achter dijken en dammen
De branding houdt haar adem in en is stiller dan normaal
De vrede lijkt getekend in geharnast schuldbesef
De elementen zwijgen in een uitgesteld excuus
En wenden zich vol schaamte af van de starende ogen
Van de rouwenden
Gezwoven vijanden vrienden voor even

Piet Baijens

AGENDA VOVK 2013

Alle lotgenotenbijeenkomsten zijn in De Kom in Leusden

16 maart	ALV + lotgenotenbijeenkomst
(18 mei	boottocht)
(1 juni	familiedag – Chateau St. Gerlach)
22 juni	lotgenotenbijeenkomst
ZOMERVAKANTIE	
7 september	lotgenotenbijeenkomst
(21 september	Dag Herdenken Geweldsslachtoffers)
2 november	lotgenotenbijeenkomst
14 december	December/lotgenotenbijeenkomst

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jan van Kleeff	2
Jaarverslag	Jan van Kleeff	3
Het verhaal van...Frans Harks	Rien Verbiest	6
De kerstbijeenkomst	Paul Kuiper	8
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg	9
Het is al zo lang geleden: Nadia van de Ven	Rien Verbiest	10
Wij komen tezamen	Rien Verbiest	12
Wij herdenken		13
Nieuwe quilt	Lindy Kleimeer	18
Mijn altaartje	Joke Geelhoed	18
Raar volk	Frank van Dijck	19
Dichters van dienst	Rien Verbiest	20
Parels van verdriet	Rien Verbiest	21
Verslag bijeenkomst 9 februari 2013	Mariëtte van Denderen	22
Voor u gelezen		24
Nieuwsflitsen		26
Agenda VOVK 2013		28
Inhoud		29

